

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/19/2024
Identifikačné číslo spisu: 1209217703
Dátum vydania rozhodnutia: 29.07.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:1209217703.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v spore žalobcu: Finančné a investičné družstvo, Grösslingova 58, Bratislava, IČO: 45 876 657, zastúpeného JUDr. Radoslavom Olijášom, advokátom so sídlom Grösslingova 58, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská správa ciest, Miletičova 19, Bratislava, IČO: 00 003 328, o zaplatenie 873.505,84 EUR s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. júla 2018, č. k. 3Cob/139/2017-595, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca má n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II, ako súd prvej inštancie, rozsudkom z 22. februára 2017, č. k. 22Cb/101/2010-526, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 873.505,84 EUR so 14,25 % ročným úrokom z omeškania od 17.10.2007 do 31.12.2008, s 12,50 % ročným úrokom z omeškania od 01.01.2009 do 30.06.2009, s 11 % ročným úrokom z omeškania od 01.07.2009 do 31.12.2010 a počnúc dňom 01.01.2011 do zaplatenia úrok z omeškania zo sumy 873.505,84 EUR vo výške základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky zvýšenej o 10 % ročne platnej vždy k 1. dňu každého príslušného kalendárneho polroka trvania omeškania, pričom takto určená výška úrokov z omeškania sa použije počas celého tohto kalendárneho polroka.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že mal za preukázané, že 6. augusta 2002 žalovaný udelil advokátovi JUDr. Dušanovi Kubovčákovi (pôvodnému žalobcovi) plnomocenstvo na zastupovanie v konaní vedenom na súde pod sp. zn. 23Cb/216/2002. Taktiež mal súd za dostatočne preukázané, že dňa 12. augusta 2002 došlo k rokovaniu medzi pôvodným žalobcom a klientom - žalovaným, o čom bola spísaná Zápisnica o rokovaní s klientom. V nej sa advokát a klient dohodli na

odmene advokáta za právne služby tak, že základom pre výpočet odmeny je výška ceny za dielo v sume 4.014.247.555 Sk uvedená v Zmluve o dielo z 22. januára 1998 (uzavretej medzi žalovaným a Hydrostavom a.s.), nakoľko od tejto zmluvy sa odvíjal celý súdny spor sp. zn. 23Cb/216/2002 a výsledok sporu bude mať dopad na rozpočtové prostriedky klienta v uvedenej výške ceny diela. Odmena advokáta bola dohodnutá v súlade s § 13 ods. 1 vtedy platnej vyhlášky č. 163/2002 Z. z., a to v sume 8.041.14 Sk (správne má byť 8.041.145 Sk) za každý jeden úkon právnej pomoci s tým, že klient sa zaviazal zaplatiť advokátovi odmenu za vykonanú právnu pomoc na základe faktúry advokáta po ukončení právneho zastúpenia klienta.

3. Okresný súd nemal pochybnosti o vierohodnosti uvedeného plnomocenstva, ako aj zápisnice o rokovaní s klientom napriek tomu, že do spisu bola založená len fotokópia tejto zápisnice. A vzhľadom aj k tomu, že svedok Ing. F. V., vtedajší generálny riaditeľ žalovaného na pojednávaní výslovne potvrdil, že predmetnú plnú moc pôvodnému žalobcovi udelil a že podpísal aj predmetnú zápisnicu o rokovaní s klientom s tým, že v zápisnici je určený aj spôsob výpočtu odmeny pre advokáta, ktorý zodpovedá vzájomnej dohode. Uvedené potvrdil aj ďalší svedok Ing. T. M., ktorý bol v danom čase riaditeľom ekonomického úseku žalovaného, ktorý na pojednávaní výslovne uviedol, že podpis na predmetnej zápisnici je jeho a jej obsah zodpovedá obsahu rokovania. Vierohodnosť uvedeného plnomocenstva a zápisnice o rokovaní podľa názoru okresného súdu nespochybňovalo ani tvrdenie žalovaného, že plnomocenstvo bolo udelené deň pred podaním žaloby v konaní 23Cb/216/2002 a že Ing. F. V. mal od 12. augusta 2002 dovolenku, nakoľko bolo bežnou praxou, že sa do plnej moci až následne dopísala spisová značka predmetného konania, potom čo bola sporovým stranám známa (čo potvrdil na pojednávaní JUDr. Dušan Kubovčák). Zároveň na druhej strane, či mal Ing. F. V. 12. augusta 2002 dovolenku je podľa konajúceho súdu irelevantné, nakoľko čerpanie dovolenky nemá vplyv na jeho oprávnenia konať za žalovaného, pričom svedok Ing. T. M. na pojednávaní výslovne potvrdil prítomnosť generálneho riaditeľa na predmetnom rokovaní, ako aj skutočnosť, že predmetná zápisnica o rokovaní nebola podpísaná spätne.

4. Na platnosť dohody o odmene advokáta vyplývajúcej zo zápisnice o rokovaní zo dňa 12. augusta 2002 podľa názoru súdu nemalo vplyv ani tvrdenie žalovaného, že právne služby mohli byť poskytované len na základe vyhláseného verejného obstarávania, nakoľko v konaní nebolo nijak preukázané, že Úrad pre verejné obstarávanie podal v lehote jedného roka od uzavretia dohody o odmene pôvodného žalobcu (vyplývajúcej z predmetnej zápisnice o rokovaní) návrh na určenie jej neplatnosti súdom. Z uvedeného dôvodu nie je možné aplikovať na dohodu o odmene advokáta ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Žalovaný nijak nepreukázal, že by uzavretá dohoda bola v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní (keďže jej neplatnosť nebola v prekluzívnej lehote napadnutá oprávneným subjektom na súde), rovnako ako nepreukázal, že by tento zákon obchádzala (rozpor so zákonom o verejnom obstarávaní žalovaný v priebehu trvania právneho zastúpenia pôvodným žalobcom nikdy netvrdil, dokonca pripustil, že mu patrí určitá odmena).

5. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že dohoda o odmene advokáta podľa predmetnej zápisnice nemôže byť (a ani nie je) v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko vychádza výlučne z ustanovení vtedy platnej a účinnej vyhlášky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ktoré umožňovali advokátovi dohodnúť s klientom spôsob a výšku zmluvnej odmeny, ktorá bola v danom prípade určená v súlade s § 13 ods. 7 vyhlášky, t. j. vo veciach určenia platnosti alebo neplatnosti právnych úkonov, ak je ich predmetom vec, právo alebo plnenie oceneniteľné peniazmi, patrí advokátovi základná sadzba tarifnej odmeny určená podľa odseku 1, z hodnoty tejto veci, práva alebo výšky tohto plnenia (teda z ceny diela 4.014.247.555 Sk určenej v Zmluve o dielo z 22. januára 1998, ktorej určenie neplatnosti bolo predmetom konania 23Cb/216/2002). V zmysle uvedeného vznikla žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi odmenu za 4 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, vyjadrenie k žalobe, vyjadrenie k odvolaniu vo veci predbežného opatrenia a účasť na pojednávaní dňa 15.5.2003) v sume 873.505,84 EUR v súlade s dohodou vyplývajúcou zo zápisnice o rokovaní zo dňa 12.08.2002 a faktúrou č. 99640207 splatnou dňa 16. októbra 2007. Faktúru vystavil pôvodný žalobca dňa 2. októbra 2007 po ukončení právneho zastúpenia žalovaného v konaní 23Cb/216/2002, ku ktorému došlo vypovedaním plnomocenstva listom žalovaného zo dňa 19.

septembra 2007. Keďže sa žalovaný zaviazal v predmetnej zápisnici zaplatiť pôvodnému žalobcovi odmenu na základe faktúry advokáta po ukončení právneho zastúpenia klienta, pôvodný žalobca mohol žalovanú sumu prvýkrát uplatniť na súde 17. októbra 2007 (po splatnosti predmetnej faktúry), čiže žalovaný nárok nie je premlčaný, keďže žaloba bola podaná na súde dňa 15. októbra 2009, t. j. v štvorročnej premlčacej dobe v zmysle § 397 Obchodného zákonníka.

6. Okresný súd zdôraznil, že vzťah medzi pôvodným žalobcom a žalovaným má obchodnoprávny charakter, keďže ide o záväzkový vzťah medzi pôvodným žalobcom ako podnikateľom a žalovaným ako subjektom verejného práva, pričom tento vzťah sa týka zabezpečovania verejných potrieb (zastupovania v súdnom konaní o určenie neplatnosti zmluvy o dielo na výstavbu diaľnice). Keďže žalovaný do dnešného dňa nezaplatil uvedenú faktúru, dostal sa do omeškania s plnením svojho zmluvného záväzku, preto žalobcovi vzniklo právo aj na zaplatenie úroku z omeškania v zákonnej výške v súlade s § 369 ods. 1, Obchodného zákonníka účinného do 31.12.2007 (ako aj následne v súlade s § 369 ods. 1, Obchodného zákonníka účinného do 14.01.2009), a to odo dňa 17. októbra 2007, teda po splatnosti predmetnej faktúry.

7. Na dôvodnosť žalovaného nároku nemalo podľa názoru konajúceho súdu vplyv ani následné vystavenie faktúry č. 121640207 zo 7. januára 2008 v sume 15.606.281,20 Sk za vykonanie právnych služieb vychádzajúcich zo zníženej hodnoty veci a ani storno faktúry č. 99640207 v sume 26.315.742,70 Sk, ktoré pôvodný žalobca zaslal žalovanému v januári 2008 na základe prísľubu žalovaného, že takto znížená odmena bude pôvodnému žalobcovi uhradená po uvoľnení peňažných prostriedkov z ministerstva dopravy. K mimosúdному vyriešeniu sporu však nedošlo, keďže žalovaný do dnešného dňa nezaplatil žalobcovi ani zníženú odmenu za právne zastupovanie. Konanie pôvodného žalobcu tak v snahe vysporiadať vzájomný vzťah so žalovaným vystavením dodatočných faktúr nemôže byť žalobcovi na ujmu a s ohľadom na skutkové okolnosti veci podľa presvedčenia súdu prvej inštancie ani nemôže spôsobiť nedôvodnosť uplatneného nároku žalobcu v konaní, poukazujúc aj na fakt, že vykonanie predmetných úkonov právnej služby nebolo v konaní sporné a napriek tomu žalovaný do dnešného dňa nevyplatil žalobcovi žiadnu odmenu za tieto služby právnej pomoci vykonané pôvodným žalobcom.

8. Rovnako na dôvodnosť uplatneného nároku nemala vplyv podľa okresného súdu ani skutočnosť, že v rozsudku z 18. decembra 2008, č. k. 23Cb/216/2001-235, súd zaviazal žalobcu SKP úpadcu HYDROSTAV, a.s. zaplatiť žalovanému v 1. rade na účet JUDr. Dušana Kubovčáka trovy konania v sume 3.713,50 EUR, nakoľko predmetom tohto konania je zaplatenie zmluvnej odmeny advokáta JUDr. Dušana Kubovčáka, ktorá vyplýva z osobitného zmluvného záväzkového vzťahu medzi advokátom a klientom (žalovaným) a ktorú nemožno odvodzovať od výsledku konania 23Cb/216/2001. Aj keby bol žalobca v konaní 23Cb/216/2001 úspešný a žalovaní by boli zaviazaní zaplatiť žalobcovi trovy konania, JUDr. Dušanovi Kubovčákovi, by napriek výsledku konania vzniklo právo na zaplatenie odmeny za poskytovanie právnych služieb od svojho klienta (Slovenskej správy ciest), keďže to vyplýva z ich zmluvného záväzkového vzťahu založeného na základe platnej plnej moci a dohody v zmysle zápisnice o rokovaní s klientom.

9. Podľa názoru súdu prvej inštancie bolo irelevantné aj tvrdenie žalovaného, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky v zmysle § 18a ods. 1 zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu a že oznámenie o postúpení pohľadávky bolo nezrozumiteľné a neurčité vzhľadom k tomu, že zákon č. 278/1993 Z. z. sa podľa § 1 ods. 1 vzťahuje len na správu majetku vo vlastníctve SR vo verejnoprospešnej a nepodnikateľskej sfére, ktorú vykonáva správca majetku štátu (teda aj rozpočtová organizácia) a nie na nakladanie s majetkom štátu v právnych vzťahoch upravených napr. Obchodným zákonníkom (§ 566 ods. 1), čo je prípad predmetného sporu. Súd prvej inštancie dodal, že tam kde je oprávneným, či zaviazaným z pohľadávky len správca (a nejde o priame pohľadávky, či záväzky štátu), nejedná sa o správu majetku vo vlastníctve štátu podľa zákona č. 278/1993 Z. z., a teda na takéto pohľadávky sa nevzťahujú obmedzenia exekúcií na majetok štátu podľa § 18a ods. 1. Okresný súd poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorý v náleze zo 4. júla 2012, sp. zn. PL. ÚS 111/2011 rozhodol, že ustanovenie § 18a ods. 1 v časti slov „výkon rozhodnutia“ nie je v súlade s Ústavou SR,

ako aj s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalovanému bolo oznámené postúpenie pohľadávky na žalobcu už 22. novembra 2010, čo nijak nerozporoval, pričom dozvedel sa o tom aj následne doručením uznesenia súdu z 1. marca 2011 o pripustení zmeny žalobcu, ako aj doručením podania žalobcu z 10. novembra 2016 do podateľne žalovaného.

10. Pokiaľ išlo o tvrdenie žalovaného, že nie je v tomto konaní pasívne vecne legitimovaný (ale je ňou Národná diaľničná spoločnosť a.s.), okresný súd sa stotožnil v plnom rozsahu s tvrdením žalobcu. Všetky práva a povinnosti vyplývajúce z pracovnoprávných vzťahov a z iných vzťahov viazucich sa na činnosť vnútornej organizačnej jednotky Slovenskej správy ciest vkladanej do diaľničnej spoločnosti (§ 7 ods. 6 zákona č. 639/2004 Z. z. o Národnej diaľničnej spoločnosti) mohli prejsť na Národnú diaľničnú spoločnosť a.s. (ďalej aj „NDS“) iba vtedy, ak by vkladu predchádzalo správne konanie za účelom vymedzenia tejto vnútornej organizačnej jednotky a rozhodnutie ministerstva dopravy vydané v správnom konaní vymedzujúce túto vnútornú organizačnú jednotku (§ 4 ods. 2). Ministerstvo dopravy však žiadne správne konanie nevykonalo, ani rozhodnutie v správnom konaní nevydalo. Rozhodnutie ministra dopravy č. 4 zo 14. januára 2005 nemožno považovať za rozhodnutie ministerstva dopravy vydaného v správnom konaní podľa § 4 ods. 2 zákona č. 639/2004 Z. z., nakoľko minister dopravy ako fyzická osoba nie je správcom majetku štátu podľa § 1 ods. 1 zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu.

11. Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, napadnutým rozsudkom z 25. júla 2018, č. k. 3Cob/139/2017-595, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

12. V napadnutom rozsudku odvolací súd s poukazom na § 387 ods. 1 a 2 CSP uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie, ako aj s jeho odôvodnením. Na zdôraznenie správnosti potvrdeného rozhodnutia a k odvolacím dôvodom žalovaného uviedol nižšie uvedené skutočnosti.

13. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie podrobne odôvodnil, prečo na základe vykonaných dôkazov dospel k záveru o platnosti udeleného plnomocenstva, zápisnice o rokovaní s klientom z 12. augusta 2002, pričom jeden rovnopis zápisnice prevzali zástupcovia žalovaného, čo potvrdili svojim podpisom. Skutočnosť, že rokovanie dňa 12. augusta 2002 sa uskutočnilo a bola dohodnutá odmena za právne zastupovanie, podľa odvolacieho súdu hodnoverne preukázali svedkovia Ing. F. V. a Ing. T. M.. Preto námietky žalovaného o neplatnosti dohody o právnom zastúpení považoval odvolací súd za nedôvodné.

14. K námietke žalovaného, že dohoda o právnom zastúpení bola uzavretá v rozpore so zákonom č. 263/1999 Z. z. o verejnom obstarávaní odvolací súd uviedol, že v konaní nebolo nijak preukázané, že Úrad pre verejné obstarávanie v lehote jedného roka od uzavretia dohody o odmene pôvodného žalobcu podal žalobu na súd, a preto je potrebné túto dohodu považovať za platnú. Odvolací súd dodal, že aj keby žalovaný pri uzavretí dohody o právnom zastúpení postupoval v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní, nemôže byť takéto porušenie zákona na ťarchu žalobcu, ktorý konanie žalovaného v tomto smere nemohol ovplyvniť.

15. Ak žalobca namieta, že odmena za právne zastúpenie bola stornovaná, ani toto podľa odvolacieho súdu nemá na posúdenie uplatneného nároku žiaden vplyv, pretože faktúra je účtovným dokladom a sama osebe nepreukazuje dôvodnosť a výšku uplatneného nároku. Je preto potrebné podľa odvolacieho súdu pri posúdení nároku vychádzať zo záväzkového vzťahu preukázaného dohodou s tým, že faktúra, jej vystavenie a doručenie povinnému subjektu môže mať vplyv na splatnosť dlhu, prípadne určenie omeškania strán. Súd prvej inštancie zároveň podľa odvolacieho súdu správne posúdil vznesenú námietku premlčania.

16. Čo sa týka námietky pasívnej legitimácie žalovaného, odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie v tom, že žalovaný je pasívne legitimovaný v konaní. Žalovaný v konaní nepredložil dôkaz,

preukazujúci zákonné vytvorenie organizačnej zložky podniku SSC - diaľnice. Žalovaný hodnoverným spôsobom nepreukázal, že pohľadávka žalobcu prešla na Národnú diaľničnú spoločnosť, a.s. a ani v prioritnom infraštruktúrnom majetku NDS sa pohľadávka žalobcu neuvádza. Podľa názoru odvolacieho súdu pri tak rozsiahlom prevode majetku, pohľadávok a záväzkov zo žalovaného na NDS, a.s. muselo byť presne špecifikované akým spôsobom a v akom rozsahu prechádzajú práva a povinnosti na nový subjekt, a to buď v delimitačnom protokole alebo inom záväznom dokumente. Odvolací súd dodal, že žalovaný hodnoverne nepreukázal prechod pohľadávky žalobcu na NDS, a.s. a preto je nevyhnutné dospieť k názoru, že uplatnená pohľadávka na NDS, a.s. neprešla. Pasívna legitímácia v prejednávanej je preto podľa odvolacieho súdu na strane žalovaného daná.

17. O nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP a ich náhradu priznal úspešnému žalobcovi proti žalovanému, ktorý úspech vo veci nemal.

18. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalovaný, ktoré z obsahu dovolania odôvodnil vadami zmätočnosti a nesprávnym právnym posúdením veci podľa § 421 ods. 1 CSP.

19. Dovolateľ poukázal na chronologický priebeh sporu a rozhodné skutkové okolnosti. Prioritne zdôraznil, že generálny riaditeľ žalovaného Ing. F. V. nebol oprávnený zaväzovať žalovaného na angažovanie právnych služieb podľa vtedy platných právnych predpisov inak, ako na základe verejného obstarávania. Keďže nedošlo k obstaraniu právnych služieb na základe zákona č. 263/1993 Z. z. o verejnom obstarávaní služieb a verejných prác, tak podľa dovolateľa je každá ďalšia zmluva nadväzujúca taktiež neplatná pre rozpor so zákonom. Dovolateľ poukázal na to, že zmluva žalovaného so spoločnosťou Hydrostav, a.s., č. obstarávateľa: 341-78/97, č. zhotoviteľa: 133-1498/1-1997-Dr.Kh, bola podpísaná 22. januára 1998. Žalovaný dodal, že vtedajší generálny riaditeľ Ing. F. V. ani po odstúpení od zmluvy o dielo zo dňa 30. mája 2002 v rámci verejného obstarávania neobstarával v mene žalovaného žiadne právne služby. Dovolateľ preto upriamil pozornosť na fakt, že žalovaný nemal a ani nemohol mať vedomosť, či indíciu o nejakej zmluve, keďže táto sa vôbec nepodpisovala s tým, že táto mala byť verejne obstaraná. Týmto má dovolateľ za to, že nie je pasívne legitimovaný za uzavretie takej zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ktorá mala byť uzavretá podľa zákona o verejnom obstarávaní. Zároveň žalovaný uviedol, že text plnomocenstva obsahuje zmienku o odkaze na osobitnú dohodu o trovách, ktorá sa viaže k udelenej plnej moci a ktorej uzavretie sa priamo predpokladalo. Dovolateľ má za to, že v texte dohody o trovách sa nemusí uviesť iba dohodnutá výška odmeny, ale aj taká, ktorá bude vypočítaná na základe príslušných právnych predpisov upravujúcich advokátsku tarifu.

20. Žalovaný ďalej uviedol, že nesúhlasí s konštatovaním odvolacieho súdu, kedy odmena advokáta vychádzajúca zo zápisnice o rokovaní s klientom nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný vidí tento rozpor v tej skutočnosti, že advokát JUDr. Dušan Kubovčák svoju tarifu vyčísľuje z nesprávneho základu - hodnoty veci /ceny diela/ a neberie do úvahy, že k odstúpeniu od zmluvy o dielo, ktorá tvorila petiu jeho žalobného návrhu, došlo až neskôr po podpise zmluvy o dielo a tarifa mala byť preto vyčíslená zo sumy zníženej o dovtedy poskytnuté plnenia. Následne advokát JUDr. Dušan Kubovčák svoju pôvodnú odmenu znížil na základe výpočtu zo správnej výšky hodnoty veci /ceny diela/. V tomto vidí žalovaný zjavný rozpor s dobrými mravmi. Dodal, že pôvodná hodnota veci /ceny diela/ bola 4.014.247.555 Sk. Po odpočítaní dovtedy poskytnutých plnení bola vyčíslená na sumu 2.378.043.592 Sk, ktorá tvorí reálnu a právne relevantnú hodnotu veci, od ktorej sa mal odvíjať výpočet a vyčíslenie odmeny. Preto má žalovaný za to, že na žalobcu nemohla byť postúpená pohľadávka vo väčšej výške, než aká prináležala advokátovi - subjektu, ktorý túto pohľadávku postúpil, z ktorého dôvodu žalovaný dôrazne namieta výšku žalovanej pohľadávky. Preto žalovaný vyčíslenie trov bez adekvátnej dohody, ktorej uzatvorenie sa predpokladalo v rámci udeleného splnomocnenia, považuje čo do výšky za neadekvátne a v rozpore s dobrými mravmi.

21. V podanom dovolaní žalovaný ďalej uviedol, že ku dňu 3. júna 2002 a ani neskôr nebola s advokátom JUDr. Dušanom Kubovčákom podpísaná žiadna dohoda o úhrade trov a odmeny za právnú

pomoc. Následne na rokovaní s advokátom sa t. č. generálny riaditeľ SSC - Ing. Dušan Faktor dohodol na vyúčtovaní odmeny podľa advokátskej tarify s tým, že dňa 19. septembra 2007 žalovaný vypovedal advokátovi plnú moc. Nový generálny riaditeľ sa napokon s dopytom obrátil o stanovisko aj na ministra dopravy, pretože advokát sa dovoľával odmeny stanovenej na základe ústnej dohody s predchádzajúcim generálnym riaditeľom žalovaného Ing. F. V., ktorú dohodu žalovaný nepovažuje za platný spôsob vzniku záväzku voči advokátovi.

22. Žalovaný zároveň v dovolaní poukázal na postup advokáta vo veci jeho návrhu na vydanie platobného rozkazu zo 14. októbra 2009, ktorým návrhom žiadal zaplatiť istinu 20.000 EUR s úrokmi z omeškania. K postúpeniu pohľadávky advokáta podľa žalovaného malo na žalobcu dôjsť 22. novembra 2010, hoci postúpenie pohľadávky je neisté, nakoľko pôvodná faktúra bola advokátom stornovaná. Žalobca však napriek tejto skutočnosti svoju pohľadávku v prebiehajúcom spore vyčíslil na sumu vo výške 873.505,84 EUR s príslušenstvom. Okresný súd Bratislava II takúto zmenu výšky požadovaného nároku pripustil.

23. Dovolateľ ďalej uviedol, že žaloba mala byť zamietnutá aj s dôrazom na chýbajúcu pasívnu legitimitáciu žalovaného, a to z dôvodu univerzálnej sukcesie Slovenskej správy ciest na Národnú diaľničnú spoločnosť, a. s. dňom jej vzniku 1. februára 2005. Žalovaný zároveň zotrval na tvrdení, že rozhodnutie ministra dopravy č. 4 zo 14. januára 2005 o vyňatí časti majetku zo správy rozpočtovej organizácie Slovenská správa ciest, je potrebné považovať za rozhodnutie vtedajšieho ministra dopravy s tým, že podpisová doložka pri funkcii ministra je opatrená okrúhrou pečiatkou ministerstva so štátnym znakom. Preto dovolateľ zdôraznil, že už zo samotného označenia konajúceho subjektu (minister) je jasné, že tento nekoná ako fyzická osoba sám za seba, ale ako štatutárny zástupca orgánu štátnej správy - ministerstva a jeho úkony zaväzujú samotné ministerstvo. Aj v tomto kontexte je podľa dovolateľa zrejmé, že žalovaný pohľadávky na Národnú diaľničnú spoločnosť, a. s. nepostupoval, pretože na ňu prešli priamo zo zákona. Napokon dovolateľ poukázal aj na skutočnosť, že vtedajší minister je podpísaný aj pod rozhodnutím číslo 100 z 11. mája 2006 o zmene zriaďovacej listiny rozpočtovej organizácie Slovenská správa ciest, ktorým s účinnosťou od 11.05.2006 mení článok VI. - Prechod práv, povinností a záväzkov zriaďovacej listiny rozpočtovej organizácie Slovenská správa ciest č. 316/M-2005 zo 14. februára 2005 tak, že na Národnú diaľničnú spoločnosť, a. s. dňom jej vzniku 1. februára 2005 v plnom rozsahu prechádzajú všetky práva a povinnosti vyplývajúce z pracovnoprávných a z iných vzťahov, ako aj pohľadávky a záväzky, ktoré vznikli vnútornej organizačnej správy Slovenskej správy ciest - diaľnice. Predloženému záveru podľa dovolateľa zodpovedá aj § 7 ods. 6 zákona č. 639/2004 Z. z. o Národnej diaľničnej spoločnosti a o zmene a doplnení zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov (v znení zákona č. 747/2004 Z. z.). Nesprávne vyhodnotenie tejto skutočnosti zo strany krajského súdu podľa dovolateľa spočíva najmä v tom, že k tejto sukcesii došlo na základe zákona, preto nebolo potrebné na preukázanie tejto skutočnosti žiadne osobitné správne konanie. Zároveň táto skutočnosť je zrejماً aj zo stanoviska Ministerstva dopravy, pôst a telekomunikácií Slovenskej republiky, ktoré Národnej diaľničnej spoločnosti, a.s. oznámilo, že má v súdnych konaniach konať aj pri pohľadávkach vzniknutých pred dňom jej vzniku, t. j. pred 01.02.2005, čím Národná diaľničná spoločnosť, a.s. v inom konaní vstúpila na miesto žalovaného. Žalovaný týmto vzhliadol procesné pochybenie konajúcich súdov, kedy mala byť žaloba zamietnutá už na súde prvej inštancie pre chýbajúcu pasívnu legitimitáciu žalovaného. Univerzálnosť sukcesie podľa dovolateľa potvrdil Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 26Cb/69/2008 a Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2Cob/203/2007, v ktorých konaniach súdy konštatujú, že Národná diaľničná spoločnosť, a. s. vstúpila dňom svojho vzniku 1. februára 2005 do všetkých práv a povinností Slovenskej správy ciest týkajúcich sa diaľnic, ciest pre motorové vozidlá a ciest podľa schváleného plánu diaľnic a ciest. Tieto závery podľa dovolateľa mimoriadnej závažnosti pre spor nielen v rámci jeho procesného vedenia, boli prednesené pred okresným, aj krajským súdom, ale zostali bez hlbšieho skúmania nepovšimnuté. Preto dovolateľ opakovane zdôraznil, že k univerzálnej sukcesii došlo priamo zo zákona a zákon ako právny predpis sa nepreukazuje. Nebolo preto ani potrebné na preukázanie tejto skutočnosti do spisu doložiť žiadne „imaginárne“ dôkazy.

24. Podľa názoru žalovaného krajský súd ďalej povrchne vyhodnotil fakt, že takmer po siedmich rokoch

vzájomnej písomnej a osobnej komunikácie sa žalobca opiera o zápisnicu z rokovania s klientom, o ktorej nemal žalovaný žiadnu vedomosť a žalobca jej originálom ani nedisponoval. Konajúci súd z tohto dôvodu do konania prizval znalca z odboru kriminalistiky, ktorého úlohou bolo posúdiť pravosť zápisnice o rokovaní s klientom a zároveň konajúci súd uložil žalobcovi povinnosť predložiť originál, k čomu nedošlo, nakoľko žalobca originálom nedisponoval. Petít konania je preto podľa žalovaného postavený na kópii záznamu z neexistujúceho rokovania, resp. poznámke zo zápisníka (denníka). Odvolací súd sa taktiež ako súd prvej inštancie, uspokojil len s kópiou zápisnice a nové znalecké dokazovanie nenariadil. Absencia originálu pritom podľa dovolateľa vyvoláva dôvodné podozrenie o pravosti zápisnice o rokovaní s klientom a tým znižuje aj jeho dôkaznú silu s tým, že žalovaný existenciu takejto zápisnice v priebehu konania opakovanne popieral a spochybňoval aj oprávnenie bývalého generálneho riaditeľa Ing. M. zaväzovať žalovaného takýmto spôsobom, a to bez verejného obstarávania. Žalovaný zdôraznil, že vo svojom registratúrnom denníku vedie dôslednú evidenciu účtovných dokladov aj na omnoho nižšie sumy, akou je žalovaná pohľadávka a je nepravdepodobné, že by pri takejto sume urobil chybu a sumu vo svojom denníku neuviedol. Napokon záznam z rokovania s klientom navyše podľa žalovaného slúži iba na zaznamenanie záležitostí, ktoré na ňom odzneli, na neskoršie obhliadnutie sa za skôr vyslovenými tvrdeniami, aby sa vylúčila ich dodatočná skreslená argumentácia vplyvom plynutia času. Týmto je podľa dovolateľa napadnuté rozhodnutie postavené na takom dôkaze, ktorý nemá dostatočnú silu na vyvodenie záverov, ku ktorým dospel odvolací súd spolu so súdom nižšej inštancie.

25. V závere podaného dovolania žalovaný uviedol, že krajský súd taktiež bez bližšieho vyjadrenia opomína fakt, že súd prvej inštancie v právnej veci žalobcu JUDr. Jozefa Bolješika, správcu konkurznej podstaty úpadcu HYDROSTAV, a. s. v konkurze proti žalovanému 1/ Národná diaľničná spoločnosť, a. s.; 2/ Doprastav, a. s. vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 23Cb/216/2002, rozsudkom z 18. decembra 2008 (právoplatný dňa 27. februára 2009) priznal trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia JUDr. Dušana Kubovčáka, právneho predchodcu žalovaného 1/ v sume vtedajších 3.713,50 Sk. Podľa dovolateľa konajúci súd síce návrh na určenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy tvoriacej petít v tomto konaní zamietol, avšak okresný súd rozhodol o priznaní trov právneho zastúpenia pôvodného žalobcu - JUDr. Dušana Kubovčáka ešte pred postúpením jeho údajnej pohľadávky na žalobcu. Toto rozhodnutie o trovách konania nie je rozhodnutím vo veci samej, avšak je súčasťou meritórneho rozhodnutia súdu. Preto toto rozhodnutie podľa dovolateľa tvorí procesnú prekážku rozhodnutej veci a súd nemôže v tej istej veci rozhodnúť.

26. Žalovaný preto žiada dovolací súd, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie, alternatívne napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu.

27. Žalobca vo vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 447 písm. f/ CSP, keďže je dôvodené s odkazom na konkrétne skutkové zistenia. Žalobca má za to, že dovolateľ netvrdí, že by sa odvolací súd odklonil od zaužívanej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu pri riešení konkrétnej právnej otázky, resp. či takáto otázka nebola dovolacím súdom vyriešená alebo je riešená odlišne. Rovnako netvrdí, ktorá právna otázka má mať zásadný význam pre rozhodnutie sporu. Podstata dovolania podľa žalobcu smeruje na vecné zistenia konajúceho súdu, kritiku ním vykonaného právneho posúdenia a hodnotenia dôkazov, či skutkového stavu.

28. K námietke nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného z dôvodu univerzálnej sukcesie na Národnú diaľničnú spoločnosť a.s. žalobca uviedol, že ide o skutkové tvrdenie, a to s odkazom na vzájomnú komunikáciu právneho predchodcu žalobcu a žalovaného, ako aj poukaz na zákony č. 639/2004 Z. z. a č. 278/1993 Z. z. V zmysle uvedených zákonov sa predpokladá, že pri nakladaní s majetkom štátu sa vydáva rozhodnutie ministerstva dopravy, ako správcu majetku štátu. Na listiny predložené žalovaným preto podľa názoru žalobcu nemožno prihliadať, nakoľko ide o rozhodnutia ministra dopravy, ktorý nie je orgánom štátnej správy a ani správcom majetku štátu. Ak by mal na základe rozhodnutí ministra nastať prechod žalovanej pohľadávky, tak ide podľa žalobcu o prechod

neplatný pre rozpor so zákonom. V tejto súvislosti je podľa žalovaného potrebné použiť aj výkladové pravidlá Obchodného zákonníka, kedy rozporný výklad výrazu sa použije na ťarchu strany, ktorá tento výraz použila prvýkrát. Žalobca dodal, že žalovaný vo svojej korešpondencii predstieral ochotu zaplatiť a až do roku 2013 netvrdil, že žalovaná pohľadávka prešla na Národnú diaľničnú spoločnosť, a.s. Toto tvrdenie mal použiť žalovaný až na pojednávaní dňa 30. januára 2013, t. j. vyše štyri a pol roka po podaní žaloby. Univerzálna sukcesia nie je preukázaná podľa žalobcu ani tým, že právny predchodca žalobcu zastupoval žalovaného v rokoch 2002 až 2003, kedy bola účastníkom konania Slovenská správa ciest, ktorá udelila advokátovi plnomocenstvo a neskôr ho aj vypovedala, a to ešte pred vznikom Národnej diaľničnej spoločnosti, a.s. V ostatnom žalobca poukázal na svoje podanie zo dňa 25. septembra 2013.

29. K námietke dovolateľa o nevykonaní verejného obstarávania za účelom uzavretia zmluvy o právnom zastupovaní žalobca uviedol, že právne zastúpenie žalovaného bolo výsledkom verejného obstarávania rokovacím konaním bez zverejnenia podľa zákona č. 263/1999 Z. z. Zmluva o zastúpení bola uzavretá 6. augusta 2002 a potvrdená zápisnicou o rokovaní z 12. augusta 2002. Námietku neplatnosti predmetnej zmluvy z dôvodu absencie verejného obstarávania vznesol žalovaný po 15 rokoch od rokovania s advokátom, čím podľa žalovaného je táto jeho obrana účelová. Okolnosti oprávňujúce uzavrieť zmluvu o zastúpení bez zverejnenia sú v spore podľa žalobcu preukázané listinnými dôkazmi, na ktoré vo vyjadrení k dovolaniu podrobne poukázal. Napokon podľa názoru žalobcu sa neplatnosti zmluvy o zastúpení žalovaný ani nemôže dovolávať, pretože toto prináleží Úradu pre verejné obstarávanie v prekluzívnej jedno ročnej lehote, ktorý však návrh na určenie neplatnosti zmluvy nepodal.

30. V súvislosti s ďalšou dovolacou námietkou žalovaného ohľadom existencie žalovanej pohľadávky, žalobca uviedol, že táto vznikla na základe odmeny advokáta za poskytnutie právnych služieb žalovanému v zmysle plnomocenstva, ktoré je platné. Táto pohľadávka je podľa žalobcu opodstatnená, či už z hľadiska dohody o odmene advokáta pojatéj do zápisnice z rokovania s klientom zo dňa 12. augusta 2002, ako aj z hľadiska nároku advokáta na tarifnú odmenu, keby k dohode o odmene advokáta nedošlo. Okolnosť, že k prerokovaniu došlo je podľa žalobcu preukázaná výpoveďami všetkých osôb prítomných na rokovaní. Žalobca sa opätovne vyjadril aj k dátumu udelenia plnomocenstva, ktoré predchádzalo podaniu žaloby na súde. Ďalej žalobca uviedol, že pohľadávka je dôvodná aj zo záznamu JUDr. Q. C.P. zo dňa 6. mája 2003, kde sa uvádza, že odmena advokáta sa vyúčtuje podľa advokátskej tarify. Žalovaný zároveň poukázal aj na skutočnosť, že listom zo dňa 19. decembra 2007 žalovaný navrhoval pre advokáta nižšiu odmenu vypočítanú zo sumy 2.378.043.592 Sk, a nie zo sumy 4.014.247.555 Sk vyplývajúcej z dohody o odmene z 12. augusta 2002. Uvedené podľa žalobcu preukazuje vedomosť žalovaného o existencii žalovanej pohľadávky.

31. K námietke dovolateľa, že k dohode o odmene advokáta nedošlo, pričom odmena je uplatnená vo výške v rozpore s dobrými mravmi, žalobca uviedol, že aj táto je nedôvodná. O rozpor s dobrými mravmi môže podľa žalobcu ísť v prípade, kedy by cena plnenia bola určená v rozpore s právnym predpisom. V prejednávanom spore je odmena advokáta stanovená v zápisnici o rokovaní s klientom zo dňa 12. augusta 2002, ktorá zodpovedala výške tarifnej odmeny advokáta podľa vyhlášky č. 163/2002 Z. z. Z uvedeného je podľa žalobcu zrejmé, že aj v prípade neplatnosti dohody o odmene advokáta, by za právne služby prináležala rovnaká výška odmeny, ako stanovuje vyhláška o tarifnej odmene v ustanovení § 13 ods. 1 a 7 (viď záznam JUDr. Jána Tkáča zo 6. mája 2003). Predmet konania je podľa žalobcu peniazmi oceníteľný v zmysle zmluvy o dielo. V tejto súvislosti žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/8/2009, 2MCdo/18/2008 a 4MCdo/4/2008.

32. Napokon k dovolacej námietke žalovaného o neplatnosti postúpenia pohľadávky a neurčitosti, nezrozumiteľnosti oznámenia o postúpení pohľadávky žalobca uviedol, že postúpenie žalovanej pohľadávky neodporuje žiadnemu právnemu predpisu. Žiadne zákonné ustanovenie podľa žalobcu nezakazuje veriteľovi postúpiť pohľadávku voči žalovanému dlžníkovi, ako štátnej rozpočtovej organizácii, a preto považuje žalobca aj túto námietku žalovaného za účelovú. Vzťah medzi advokátom a žalovaným je v danom prípade podľa žalobcu obchodnoprávnym a týkal sa uspokojovania verejných potrieb (§ 261 ods. 2 Obchodného zákonníka). Zákon č. 278/1993 Z. z. sa z tohto dôvodu s jeho

obmedzeniami exekúcií na štát, na prejednávany spor nevzťahuje (viď rozhodnutie č. 87 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov č. 6/2004). Žalobca zároveň považoval za potrebné vo vyjadrení k dovolaniu poukázať na skutočnosť, že Nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 111/2011 súd rozhodol, že § 18a ods. 1 v časti slov „výkon rozhodnutia“ zákona č. 278/1993 Z. z. a § 12 ods. 7 zákona č. 291/2002 Z. z., nie sú v súlade s čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 1 Dodatkového protokolu k tomuto Dohovoru. Týmto stratili tieto protiústavné ustanovenia podľa žalobcu účinnosť, a to dňom vyhlásenia nálezu v Zbierke zákonov, t. j. dňa 31. júla 2012. Výklad dotknutých ustanovení na postúpenie žalovanej pohľadávky je preto podľa žalobcu neprípustný, a to s akcentom aj na skutočnosť, že JUDr. Dušan Kubovčák, ako postupca a žalobca, ako postupník po uverejnení nálezu z opatrnosti uzavreli 2. augusta 2012 ďalšiu zmluvu o postúpení pohľadávky žalovanej pohľadávky.

33. Žalobca preto navrhuje, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol a priznal mu trovy dovolacieho konania.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) uznesením z 24. septembra 2020, sp. zn. 2Obdo/26/2019, rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 25. júla 2018, č. k. 3Cob/139/2017-595 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí s poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 51/2020 z obsahu podaného dovolania vyvodil, že dovolateľ za rozhodujúcu právnu otázku považoval v danom spore najmä tú, či je možné v texte dohody o odmene právneho zastúpenia uviesť odmenu advokáta nielen konkrétne vyčíslenou výškou, ale aj takou sumou, ktorá bude následne vypočítaná na základe príslušných právnych predpisov upravujúcich advokátsku tarifu. Dovolateľ mal za to, že pokiaľ je dohodnutá odmena advokáta podľa tarify, tak nie je možné, aby jej vyčíslenie nebolo súladné s rozhodnutím súdu o náhrade trov konania v zmysle príslušných právnych predpisov upravujúcich advokátsku tarifu. Dovolací súd konštatoval, že v spore vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 23Cb/216/2002, kde vykonal advokát ako právny predchodca žalobcu svoje právne služby, súd konal a rozhodoval o určení neplatnosti odstúpenia od zmluvy o dielo z 22. januára 1998 (resp. aj jej existencie) a neplatnosti zmluvy o dielo z 31. mája 2002 (nie zo dňa 22. januára 1998). Tieto žalobcom navrhované určenia neplatnosti právnych úkonov (právnych vzťahov), nie sú ocenené peniazmi. Uvedené konštatovanie tiež podporila aj skutočnosť, že poplatková povinnosť z návrhov žalobcu sa spravovala podľa vtedy účinnej položky č. 1 písm. b/ prílohy zákona o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov označenej ako Sadzobník súdnych poplatkov časť I „poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní“.

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom aj na ustálenú judikatúru vyjadrenú v rozhodnutiach sp. zn. 5MCdo/3/2007, 2MCdo/18/2008, 3MCdo/17/2010 a IV. ÚS 107/2012 preto vo svojom rozhodnutí z 24. septembra 2020 dospel k záveru, že konajúce súdy pri rozhodovaní o odmene advokáta za právne služby vec nesprávne právne posúdili, nakoľko mali vychádzať pri svojom právnom posúdení za vykonané úkony právnej služby z § 13 ods. 7 v spojení s § 13 ods. 6 vyhlášky, keďže v danej veci išlo o predmet konania, ktorý nie je ocenený v peniazoch. A to s dôrazom aj na skutočnosť, že základ pre výpočet trov právneho zastúpenia sa určuje na základe rovnakých kritérií, ako základ pre výpočet súdneho poplatku vyrubovaného vo veci. Tento postup totiž reflektuje jednotu základu pre všetky druhy trov konania, ktorých výška sa odvíja od hodnoty sporu.

36. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je dôvodné, z ktorého dôvodu dovolaním napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

37. Na základe ústavnej sťažnosti žalobcu Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) nálezom z 30. septembra 2021, sp. zn. II. ÚS 291/2021 rozhodol, že základné právo žalobcu (resp. sťažovateľa) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením najvyššieho súdu z 24. septembra 2020, sp. zn. 2Obdo/26/2019 boli porušené. Preto ústavný súd uznesenie najvyššieho

súdu zo dňa 24. septembra 2020, sp. zn. 2Obdo/26/2019 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel.

38. Ústavný súd po posúdení veci nespochybnil, že otázka či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, avšak podľa jeho názoru v danej právnej veci najvyšší súd neprípustným spôsobom vyabstrahoval z dovolania právnu otázku, ktorá z neho nevyplýva, ani ju z dovolania ako celku nemožno vyvodit'. Ústavný súd napokon z dovolania, ktoré tvorilo prílohu ústavnej sťažnosti zistil, že právna otázka v dovolaní úplne absentuje, dovolateľ nemal na čo nadviazať a ani netvrdil, že sa odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola absentujúca otázka vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (bod 34 nálezu). Pričom podľa ústavného súdu zároveň dovolacím súdom sformulovaná právna otázka nebola ani otázkou, na ktorej odvolací súd založil svoje rozhodnutie (bod 40 nálezu).

39. Najvyšší súd Slovenskej republiky po vrátení veci ústavným súdom uznesením z 3. októbra 2022, sp. zn. 2Obdo/101/2021, opätovne dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je prípustné a súčasne tiež dôvodné, preto napádaný rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 25. júla 2018, č. k. 3Cob/139/2017-595 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

40. Dovolací súd viazaný právnym názorom ústavného súdu, ktorý vyslovil v náleze z 30. septembra 2021, sp. zn. II. ÚS 291/2021 (§ 134 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. - ďalej len „zákon č. 314/2018 Z. z.“) prevzal závery ústavného súdu, ktorý „z dovolania, ktoré tvorilo prílohu ústavnej sťažnosti zistil, že právna otázka v dovolaní úplne absentuje, dovolateľ nemal na čo nadviazať a ani netvrdil, že sa odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola absentujúca otázka vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, viď bod 34 nálezu.

41. S odkazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 21. novembra 2019, sp. zn. II. ÚS 344/2019 sa následne dovolací súd zameril na dovolateľom vzhľadnutý rozpor v konštatovaní Krajského súdu v Bratislave v súvislosti s ním prezentovanou námietkou „vyčíslenia tarify z nesprávneho základu - hodnoty veci (ceny diela), ktoré neberie do úvahy, že k odstúpeniu od zmluvy o dielo, ktorá tvorila petit žalobného návrhu žalobcu, došlo až neskôr po podpise zmluvy o dielo a tarifa mala byť preto vyčíslená zo sumy zníženej o dovedy poskytnuté plnenia. Uvedené sa tak nestalo, a to na rozdiel od postupu advokáta JUDr. Kubovčáka, ktorý svoju pôvodnú odmenu znížil na základe zníženej hodnoty veci (ceny diela).“ V takomto postupe napokon žalovaný vzhliadol konanie v rozpore s dobrými mravmi (strana 4 dovolania). Dovolateľ v ostatnom poukázal aj na „procesné pochybenie tak prvoinštančného, ako aj odvolacieho súdu pri posúdení pasívnej legitímácie žalovaného, kedy mala byť žaloba zamietnutá už na súde prvej inštancie, a to pre chýbajúcu legitímáciu žalovaného (strana 8 dovolania)“ vzhľadom na ním uvádzané skutočnosti ohľadom prechodu práv a povinností zo žalovaného na Národnú diaľničnú spoločnosť priamo zo zákona. Tieto závery mimoriadnej závažnosti pre spor nielen v rámci jeho procesného vedenia, boli podľa žalovaného prednesené v rámci doterajšieho prebiehajúceho konania tak pred príslušným okresným súdom, ako aj pred Krajským súdom v Bratislave, ale zostali bez hlbšieho skúmania nepovšimnuté. Týmto je z obsahu podaného dovolania nepochybne možné vyvodit' námietku neurčitosti a nezrozumiteľnosti, t. j. námietku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, spočívajúcu v nevysporiadaní sa s podstatnými argumentami žalovaného prednesenými v prebiehajúcom konaní, z ktorého dôvodu je podľa dovolateľa možné považovať napadnuté rozhodnutie za zmätočné a arbitrárne.

42. Dovolací súd preto vyvodil z obsahu dovolania jeho prípustnosť z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (viď II. ÚS 344/2019), a to v zmysle slovného spojenia kedy „žalovaným uvádzané závery mimoriadnej závažnosti pre spor nielen v rámci jeho procesného vedenia zostali bez hlbšieho skúmania nepovšimnuté...“ (č. l. 615 spisu, strana 8 dovolania), ako aj formulácie, kedy „krajský súd taktiež bez bližšieho vyjadrenia opomína fakt...“ (č. l. 617 spisu, strana 10 dovolania). Takáto vada zmätočnosti,

ako je uvedené aj vyššie, podľa dovolateľa spočíva okrem iného aj v nevysporiadaní sa s otázkou výšky odmeny právneho zastúpenia a pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Výška odmeny právneho zastúpenia podľa žalovaného vychádza z hodnoty diela vyčíslenej na sumu 2.378.043.592,- SK bez DPH. A to v zmysle Zmluvy o dielo č. 320-19-02-2002/0 zo dňa 31. mája 2002 uzavretej so zhotoviteľom DOPRASTAV, a.s. Konajúce súdy po celý čas konania podľa žalovaného „vychádzali zo sumy diela vyčíslenej na sumu 4.014.247.555,- SK vrátane DPH, ktorá hodnota podľa žalovaného netvorí reálnu a právne relevantnú hodnotu veci, od ktorej sa mal odvíjať výpočet a vyčíslenie odmeny právneho zastúpenia advokáta.“ Dovolací súd pre úplnosť dodal, že tento argument, podľa ktorého mal žalovaný okrem iného za to, že týmto je nárokováná odmena právneho zastúpenia v rozpore s dobrými mravmi, vzniesol žalovaný nielen v priebehu konania pred súdom prvej inštancie a v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, ale aj v dovolaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, pričom ju je možné vzhliadnuť aj na strane 4. v podanom dovolaní (č. I. 611 spisu).

43. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie ohľadom výšky odmeny právneho zastúpenia vychádzajúcej zo zníženej hodnoty diela (vyčíslenej na sumu 2.378.043.592,- SK bez DPH - pozn. dovolacieho súdu) je v zmysle konštatovania dovolacieho súdu zrejmé, že podľa názoru súdu prvej inštancie na dôvodnosť nároku žalobcu nemá vplyv ani následné vystavenie faktúry č. 121640207 zo 7. januára 2018 v sume 15.606.281,20 SK za vykonanie právnych služieb vychádzajúcich zo zníženej hodnoty veci a ani storno faktúry č. 99640207, pretože podľa okresného súdu konanie pôvodného žalobcu nemôže byť žalobcovi na ujmu s ohľadom na skutkové okolnosti veci a podľa jeho presvedčenia ani nemôže spôsobiť nedôvodnosť uplatneného nároku žalobcu v tomto konaní (bod 15 rozhodnutia súdu prvej inštancie). Dovolací súd konštatuje, že v súvislosti so žalovaným formulovanou odvolacou námietkou neurčitosti a nezrozumiteľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie vychádzajúce zo sumy diela vyčíslenej na sumu 4.014.247.555,- SK vrátane DPH, ktorá hodnota podľa žalovaného netvorí reálnu a právne relevantnú hodnotu veci, od ktorej sa mal odvíjať výpočet a vyčíslenie odmeny právneho zastúpenia advokáta (keďže hodnota diela bola znížená na sumu 2.378.043.592,- SK bez DPH, však odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nezaujal žiadny záver.

44. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu bolo podľa dovolacieho súdu taktiež zrejmé, že tento sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie v tom, že žalovaný je pasívne legitimovaný v konaní, nakoľko žalovaný hodnoverne nepreukázal prechod pohľadávky žalobcu na NDS, a.s., a to buď v delimitačnom protokole alebo inom záväznom dokumente, v ktorom by bolo presne špecifikovaný spôsob a rozsah prechádzajúcich práv a povinností na nový subjekt. Preto odvolací súd dospel k záveru, že uplatnená pohľadávka na NDS, a.s. neprešla, čím je pasívna legitímácia na strane žalovaného daná (viď bod 15. napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu).

45. Dovolací súd následne vyvodzujúci prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (viď II. ÚS 344/2019) aj v súvislosti s vyššie uvedeným záverom odvolacieho súdu ohľadom pasívnej legitímácie na strane žalovaného uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je možné ustáliť, akými úvahami sa riadil pri konštatovaní záveru, že „žalovaný hodnoverne nepreukázal pri tak rozsiahlom prevode majetku, pohľadávok a záväzkov zo žalobcu na NDS, a.s., žiadnym delimitačným protokolom alebo iným záväzným dokumentom prechod práv a povinností na nový subjekt, resp. NDS, a.s.“, a to aj napriek dotknutým ustanoveniam zákona č. 639/2004 Z. z. o Národnej diaľničnej spoločnosti a o zmene a doplnení zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov (v znení zákona č. 747/2004 Z. z.). Týmto bolo podľa konštatovania dovolacieho súdu napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu aj v tejto časti nedostatočné a nepreskúmateľné.

46. Rovnako ani rozsudok odvolacieho súdu, podľa názoru dovolacieho súdu nespĺňal vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP a preto ho nemožno považovať za preskúmateľný. Pokiaľ ide o právne posúdenie veci v rozsudku toto (podľa názoru dovolacieho súdu) nezodpovedá § 220 ods. 2 CSP, nakoľko zo záverov vyslovených súdom prvej inštancie nie je zrejmé, akými úvahami sa súd riadil a na základe akých skutkových zistení dospel k záveru, že „na dôvodnosť nároku žalobcu nemá vplyv ani následné vystavenie faktúry č. 121640207 zo dňa 7. januára 2018 v sume 15.606.281,20 SK za vykonanie právnych služieb vychádzajúcich zo zníženej hodnoty veci a ani

storno faktúry č. 99640207, pretože podľa okresného súdu konanie pôvodného žalobcu nemôže byť žalobcovi na ujmu s ohľadom na skutkové okolnosti veci a podľa jeho presvedčenia ani nemôže spôsobiť nedôvodnosť uplatneného nároku žalobcu v tomto konaní (bod 15 rozhodnutia súdu prvej inštancie)“.

47. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, podľa dovolacieho súdu nemôže z pohľadu presvedčivosti, ale ani vecnej správnosti rozhodnutia ohľadom riadneho vysporiadania sa s prechodom práv a povinností v zmysle § 7 ods. 6 zákona č. 639/2004 Z. z. zo žalobcu na NDS, a.s., resp. jeho pasívnej vecnej legitímácie, ako ani z pohľadu na výpočet a vyčíslenie odmeny právneho zastúpenia advokáta z hodnoty diela zníženej na sumu 2.378.043.592,- SK bez DPH, obstať. V takomto prípade nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu zakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ktorú odvolací súd v rámci odvolacieho konania nenapravil pokiaľ postupoval podľa § 387 CSP a stotožnil sa so závermi súdu prvej inštancie, ktoré spolu s rozhodnutím odvolacieho súdu tvorí jeden celok, hoci na takýto nedostatok žalovaný ako odvolateľ v podanom odvolaní poukázal a tieto opakovane v konaní prezentoval. Dôsledkom vady zmätočnosti konania je vždy (bez ďalšieho) nie len zrušenie rozhodnutia, ktoré ňou trpí, ale v danom prípade aj ďalších nadväzujúcich rozhodnutí, pretože takto vydané rozhodnutia nemožno považovať za správne.

48. Z týchto dôvodov vyhodnotil dovolací súd dovolanie žalovaného za procesne prípustné podľa § 420 písm. f/ CSP, nakoľko dovolateľ v ňom dôvodne namietal ním uvádzanú procesnú vadu zmätočnosti, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a dovolací súd uznesením z 3. októbra 2022, sp. zn. 2Obdo/101/2021, dovolaním napádané rozhodnutie ako i rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

49. Ďalej dovolací súd v závere svojho rozhodnutia z 3. októbra 2022 uviedol, že dovolacia námietka žalovaného smerujúca k prekážke rozhodnutej veci v časti trov právneho zastúpenia v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 23Cb/216/2002, je námietkou v zmysle jej obsahu spadajúca pod vymedzenie ustanovenia § 420 písm. d/ CSP, ktorú vyhodnotil ako nedôvodnú.

50. Na základe ústavnej sťažnosti žalobcu, Ústavný súd Slovenskej republiky, ďalším nálezom z 10. apríla 2024, sp. zn. III. ÚS 613/2023 rozhodol, že základné právo žalobcu (resp. sťažovateľa) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením najvyššieho súdu z 3. októbra 2022, sp. zn. 2Obdo/101/2021 boli porušené, preto ho ústavný súd zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

51. Ústavný súd vo svojom náleze uviedol, že „Požiadavkou na najvyšší súd, aby sa snažil autenticky porozumieť obsahu dovolania, ústavný súd nepopiera povinnosť dovolateľa (zastúpeného povinne advokátom) primerane sformulovať dôvody dovolania tak, aby rešpektovali požiadavky na jeho prípustnosť vyplývajúce z CSP. Dovolanie sťažovateľa už neprešlo uvedeným „testom“, a to vo veci sp. zn. II. ÚS 291/2021, v ktorej však ústavný súd nespochybnil, že sťažovateľ podal dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP, teda z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Nedostatočne v ňom však sformuloval prejednatel'nú dovolaciu otázku. Jej nevyabstrahovateľnosť z dovolania automaticky neznamená, že je v ňom prítomná námietka vady podľa § 420 písm. f) CSP. Preto nález vo veci sp. zn. II. ÚS 291/2021 nekoliduje so závermi ústavného súdu prednesenými v terajšom náleze. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že nie je zriedkavým jav, keď je dovolanie podané podľa § 420 písm. f) CSP a súčasne podľa § 421 ods. 1 CSP najvyšším súdom ústavne udržateľným spôsobom odmietnuté pre absenciu prvej z uvedených vád a nedostatočnú formuláciu právnej otázky pri druhej z nich.“

52. Ústavný súd SR nepoprel, že dovolanie nemá byť vyhodnocované formalisticky, ale je nutné brať zreteľ na jeho obsah, snažiť sa autenticky porozumieť dovolateľovi. To však zahŕňa aj požiadavku, aby dovolací súd nevyvodzoval existenciu dovolacieho dôvodu izolovane vyňatím časti dovolacej argumentácie bez zohľadnenia ďalšieho kontextu dovolania.

53. Preto Ústavný súd SR uzatvoril, že najvyšší súd svojim uznesením zrušil rozsudok krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu, konštatujúc existenciu vady podľa § 420 písm. f) CSP spočívajúcej v

nepreskúmateľnosti rozsudku napriek tomu, že tento dovolací dôvod žalovaný v dovolaní spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti nenamietal. Najvyšší súd SR tak rozsudok krajského súdu v rozpore s § 440 CSP skúmal z hľadiska existencie vady, ktorú žalovaný v dovolaní nevytýkal, teda nad rámec žalovaným vymedzených dovolacích dôvodov, a dôvod podľa § 420 písm. f) CSP napokon aj považoval za naplnený pre nepreskúmateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia, pričom rozhodnutie krajského súdu a okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Týmto spôsobom najvyšší súd zasiahol do práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď dovolanie žalovaného posúdil a rozhodol o ňom ústavne nekonformným spôsobom. Ústavný súd preto vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu.

54. Najvyšší súd ako súd dovolacích (§ 35 CSP) po vrátení veci ústavným súdom konštatujúc, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 2 písm. b) CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), viazaný právnym názorom ústavného súdu, ktorý vyslovil vo svojich nálezochoch (§ 134 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

55. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

56. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

57. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu vid' napr. III. ÚS 474/2017).

58. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

59. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

60. Podľa § 428 CSP, dovolateľ musí v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

61. Podľa § 431 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

62. Podľa § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

63. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

64. V súvislosti s posúdením prípustnosti dovolania podaného podľa § 421 CSP (resp. § 432 CSP) dovolací súd preberá závery ústavného súdu z nálezu z 30. septembra 2021, sp. zn. II. ÚS 291/2021, ktorý ustálil, že „z dovolania, ktoré tvorilo prílohu ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že právna otázka v dovolaní úplne absentuje, dovolateľ nemal na čo nadviazať a ani netvrdil, že sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola absentujúca otázka vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, vid' bod 34 nálezu.

65. Dovolací súd aj s poukazom na vyššie uvedený Nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 291/2021 dodáva, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní náležitostí dovolania uplatňoval prílišný formalizmus, alebo nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí dovolania, ktoré nemajú oporu v zákone, alebo idú nad rámec zákona. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup, majúci na zreteli, že ustanovenia Civilného sporového poriadku vyžadujú istú mieru nielen obsahového, ale aj formálneho vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Dovolací súd zastáva názor, podľa ktorého ak nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou strany vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a špecifikovať v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod, keďže pristúpiť k dovolaciemu prieskumu je dovolací súd oprávnený len v prípade zákonom predpokladaného riadneho vymedzenia dovolacích dôvodov.

66. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a právne závery ústavného súdu plynúce z nálezu sp. zn. II. ÚS 291/2021 dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalovaného opreté o nesprávne právne posúdenie podľa § 421 CSP bez uvedenia v akej konkrétnej otázke nesprávne právne posúdenie spočívalo (so zdôraznením dôležitosti správneho právneho posúdenia tejto otázky pre posudzovanú vec), nenapĺňa kvalitatívne požiadavky kladené zákonom na dovolanie v časti vymedzenia dovolacích dôvodov, ktorých garanciou splnenia má byť povinné právne zastúpenie dovolateľa.

67. Ku ostatným dovolateľom uvádzaným argumentom ohľadom vyčíslenia tarify z nesprávneho základu a procesného pochybenia konajúcich súdov pri posúdení pasívnej legitímácie žalovaného, dovolací súd uvádza, že z nich je zrejmé v zásade len nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím konajúcich súdov. Samotná polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či nesúhlas s právnym záverom odvolacieho súdu a kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 420 a § 421 ods. 1 CSP, resp. § 431 ods. 2 a § 432 ods. 2 CSP. Dovolací súd aj s poukazom na nález ústavného súdu z 10. apríla 2024, sp. zn. III. ÚS 613/2023 uvádza, že „požiadavkou na snahu autenticky porozumieť obsahu dovolania, nepopiera povinnosť dovolateľa (zastúpeného povinne advokátom) primerane sformulovať dôvody dovolania tak, aby rešpektovali požiadavky na jeho prípustnosť vyplývajúce z CSP (vid' bod 31. nálezu)“. K tomuto dovolací súd poznamenáva, že hoci v súdnej veci nebol žalovaný zastúpený advokátom ale zamestnancom, ktorý za žalovaného koná a má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa v zmysle § 429 ods. 2 písm. b/ CSP, dovolateľ v podanom dovolaní výslovne vadu v

zmysle § 420 písm. f/ CSP netvrdil a zároveň ani neopísal to, v čom by mala spočívať tzv. vada zmätočnosti, čím dovolanie nenaplnia kvalitatívne požiadavky kladené zákonom, ktorých garanciou je aj v tomto prípade povinné právne zastúpenie dovolateľa.

68. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v podmienkach daného sporu k naplneniu žalovaným tvrdeným dôvodom prípustnosti dovolania, nedošlo. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky, dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP, pretože dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

69. Ďalej dovolací súd uvádza, že dovolacia námietka žalovaného smerujúca k prekážke rozhodnutej veci v časti trov právneho zastúpenia v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 23Cb/216/2002, je námietkou v zmysle jej obsahu spadajúca pod vymedzenie ustanovenia § 420 písm. d/ CSP.

70. K tejto námietke dovolací konštatuje, že táto nie je dôvodná. Okresný súd Bratislava II vo svojom rozhodnutí z 18. decembra 2008, č. k. 23Cb/216/2002-235, právoplatným 27. februára 2009 a vykonateľným dňa 2. marca 2009, priznal žalovanému voči žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 3.713,50 Sk (123.27 EUR). Z odôvodnenia dotknutého rozhodnutia vyplýva, že táto náhrada bola za vykonané 4 úkony právnej služby - a to 1. prevzatie a príprava zastúpenia pri sadzbe 1.170 Sk, 2. vyjadrenie k návrhu z 13. augusta 2002 pri sadzbe 1.170 Sk, 3. vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa vo veci po 1 pri sadzbe 585 Sk a 4. účasť na pojednávaní dňa 15. mája 2003 po 1 pri sadzbe 292,50 Sk; 3x paušál po 120 Sk a 1x paušál 136; (t. j. za rovnaké úkony právnej služby, ktoré sú uplatnené v tomto konaní, pozn. dovolacieho súdu). A to všetko podľa § 13 ods. 6 Výhlášky č. 163/2002 Z.z., t. j. zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vo výške jednej desatiny výpočtového základu, pretože hodnotu veci alebo práva nemožno vyjadriť v peniazoch alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami (neoceniteľný základ predmetu konania). Je pravdou, že výrok predmetného rozhodnutia ohľadom trov advokáta smeruje voči totožnému nároku, aký je uplatnený v tomto konaní. Prekážka rozhodnutej veci však nie je daná totožnosťou strán sporu, ktorá skutočnosť je základom existencie res iudicata, resp. prekážky rozhodnutej veci. V tejto časti preto dovolací súd dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c) CSP, odmietol.

71. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

72. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.